

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია — ნომერი ცამეტი

Jeff Pippenger

2025-12-18

რიცხვი ცამეტი

ამჟამად ჩვენ განვიხილავთ 1863 წლის წინასწარმეტყველურ სიმბოლოს. ჩვენი ყურადღება გამახვილებული იყო ბიბლიურ კადეშზე, როგორც ძველი ისრაელის იმ ამბოხების სიმბოლოზე „მოსვენების“ წინააღმდეგ, რომელმაც გარკვეული პერიოდის განმავლობაში მათი სიკვდილი გამოიწვია და კადეშში მიაღწია თავის კულმინაციას; ამით იგი ასახავს იერემიას „ძველი ბილიკების“ უარყოფას 1863 წელს, როდესაც უარყოფილ იქნა ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“.

კადეშთან და 1863 წელთან დაკავშირებული ნათლის ძიებისას ჩვენ ვადგენდით იმ ათ გამოცდას, რომლებმაც კადეშამდე მიაღწიეს. ჩვენ პირველი სამი გამოცდა განვსაზღვრეთ, როგორც მანანის გამოცდა. ეს სამი საფეხური შეიძლება წარმოდგენილი იყოს როგორც სასწაულები ან გამოცდები, და შაბათის განსვენება, როგორც ათი გამოცდიდან პირველი, შეესაბამება მეათე გამოცდას, რომელსაც პავლე ებრაელთა მიმართ ეპისტოლეში ასე მკაფიოდ განსაზღვრავს, როგორც „განსვენებას“. ამ ათ გამოცდას გააჩნია ალფა განსვენება და ომეგა განსვენება.

არ აქვს მნიშვნელობა, თუ როგორ ისურვებს წინასწარმეტყველების შემსწავლელი განსაზღვროს ის „განსვენება“, რომელიც ებრაელებმა კადეშში უარყვეს, რადგან წინასწარმეტყველურად ყოველი „განსვენება“ („სტრიქონზე სტრიქონი“) მიუთითებს „განსვენებასა და განახლებაზე“, რაც არის გვიანი წვიმა. კადეშში უმთავრესი სიმბოლოა გვიანი წვიმის უწყების უარყოფისა და აგრეთვე თვით გვიანი წვიმის გამოცდილებისაც, რადგან ბეჭედდება, რომელიც კადეშში სრულდება ას ორმოცდაოთხ ათასზე, არის ჭეშმარიტებაში დამკვიდრება როგორც „გონებრივად, ისე სულიერად“.

„როგორც კი ღვთის ერი შუბლზე დაიბეჭდება — ეს არ არის რაიმე ბეჭედი ან ნიშანი, რომელიც ხილულია, არამედ ჭეშმარიტებაში დამკვიდრება, როგორც გონებრივად, ისე სულიერად, რათა ველარ შეირყნენ — როგორც კი ღვთის ერი დაიბეჭდება და შერყევითვის მომზადდება, იგი მოვა. მართლაც, იგი უკვე დაიწყო; ღვთის სასჯელები ახლა ქვეყანაზეა, რათა გაგვაფრთხილოს, რომ ვიცოდეთ, რა მოდის.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ტომი 4, 1161.

„ჭეშმარიტებაში“ „ინტელექტუალურად“ დამკვიდრება ნიშნავს ხაზზე ხაზის დადგენის მეთოდოლოგიის მიღებას, როგორც ღვთის სიტყვის შესწავლის ერთსა და ერთადერთ განწმედელ მიდგომას. ეს ვიწრო მიდგომა დადასტურდა, როგორც სწორი მიდგომა 1840 წლის აგვისტოში, როდესაც „მრავალნი დარწმუნდნენ მილერისა და მისი თანამოაზრეების მიერ მიღებული წინასწარმეტყველური განმარტების პრინციპების სისწორეში, და ადვენტის მოძრაობას მიეცა საოცარი ბიძგი.“ „საოცარი ბიძგი“

წარმოადგენს სულიწმიდის ძალის გამოვლენას, რომელმაც 1840 წელს პირველი ანგელოზის უწყება მთელ მსოფლიოს შემოუტანა.

ვინც მონაწილეობას იღებდნენ იმ საქმეში, რომელიც „საოცარ აღმაფრენას“ წარმოადგენდა, სწორედ ამ საქმის შესასრულებლად იქნენ ძალმოცემულნი სულიწმიდის ძალით. სულიწმიდამ თავისი ძალა მხოლოდ მათ შორის გამოავლინა, რომლებმაც წმინდა მეთოდოლოგია მიიღეს. სულიწმიდამ თავისი ძალა მხოლოდ მათში გამოავლინა, რომლებმაც წმინდა მეთოდოლოგია მიიღეს.

ქეშმარიტებაში ინტელექტუალურად დამკვიდრება არის „სტრიქონზე სტრიქონი“ მეთოდოლოგიის მიღება; ხოლო „სტრიქონზე სტრიქონი“ მეთოდოლოგიის ეს „მიღება“ ლაოდიკიელისთვის წარმოდგენილია როგორც გულის-კარის გახსნა ლაოდიკიელისთვის მოვლენილი მაცნის შესასვლელად, წმიდა სულის პიროვნებაში. ამ წმიდა მეთოდოლოგიის მიღებას მოაქვს წმიდა სულის ძალა იმ ადამიანთა გონებაში, რომლებიც ქეშმარიტებაში ინტელექტუალურად მკვიდრდებიან. ამ მეთოდოლოგიის მიღება წარმოშობს სულიერებას, რომელიც წარმოდგენილია როგორც ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთება. ბიბლიური „სტრიქონზე სტრიქონი“ მეთოდოლოგიის გამოყენება, როდესაც იგი რწმენასთან არის შეზავებული, წარმოდგენილია როგორც ქეშმარიტებაში ინტელექტუალურად დამკვიდრება; ხოლო ქეშმარიტება (უწყება), რომელსაც ეს მეთოდოლოგია წარმოშობს, ვერ განეყოფა იესოს, რომელიც არის სიტყვა. მისი სიტყვის უწყების მიღება ნიშნავს წმიდა სულის მიღებას თქვენს გონებაში. ამგვარად, ქეშმარიტებაში ინტელექტუალურად დამკვიდრება წარმოშობს იმ სულიერ გამოცდილებას, რომელიც ღვთის მოწონების ბეჭედს იღებს.

კადეში უძველესი ისრაელისთვის საბოლოო გამოცდა იყო. იოელის წიგნში ღვინის მსმელთა ორი კლასი ერთმანეთისგან გამიჯნულია და განსხვავდება იმ საფუძველზე, უარყოფენ თუ იღებენ უკანასკნელი წვიმის უწყებას, რომელსაც იოელი „ახალ ღვინოდ“ განსაზღვრავს, იმ ფერმენტირებული ღვინის საპირისპიროდ, რომელსაც მეორე კლასი მოიხმარს. იოელის „ახალი ღვინო“ არის პავლეს „განსვენება“ ებრაელთა მიმართ ეპისტოლის მესამე და მეოთხე თავებში. ეს არის აგრეთვე ის, რის „მოსმენაზეც“ უარს ამბობენ ესაიას „ეფრემის მთვრალნი“ — „რომელსაც უთხრა: ‘ეს არის განსვენება, რომლითაც დაღლილს განუსვენებთ; და ეს არის განახლება’: მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. და იყო მათთვის უფლის სიტყვა მცნება მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა; რათა წავიდნენ, ზურგზე დაეცნენ, შეიმუხრონ, გაეხან და შეიპყრონ.“

ჩვენ განვსაზღვრეთ, რომ აარონის ოქროს ხბოსთან დაკავშირებული ამბოხება წარმოადგენს იმ ათი გამოცდიდან „ორს“, რომლებიც კადეშში სრულდება. იმ გამოცდის ორად გაყოფა შესაბამისობაშია გვიანი წვიმის გამოცდის პერიოდთან, რომელიც წარმოდგენილია „მხეცის ხატის გამოცდით“ — იმ გამოცდით, რომელიც განსაზღვრავს ღვთის ხალხის ხვედრს. გამოცხადების მეცამეტე თავი მიუთითებს „ამბოხებაზე“, ვინაიდან რიცხვი „ცამეტი“ ამბოხებას წარმოადგენს.

თავი იწყება პაპის ზღვის მხეცით, მიწაზე აჯანყების უმთავრესი სიმბოლოთი, როგორც დანიელი მას განსაზღვრავს იმ ძალად, რომელიც უზენაესის წინააღმდეგ დიდ სიტყვებს ლაპარაკობს. ამ აჯანყებას მოსდევს მიწის მხეცის, შეერთებული შტატების, აჯანყება, რომელიც შემდეგ მთელ მსოფლიოს აიძულებს, აჯანყების მათ მაგალითს მიჰყვეს. თავში წარმოდგენილი მესამე აჯანყების ნიმუში გვხვდება ამ სამი აჯანყებიდან პირველში, რომელიც ზღვის მხეცით არის წარმოდგენილი, ვატიკანის სიმბოლოთი. მეთერთმეტე მუხლში შეერთებული შტატები გველემპივით ლაპარაკობს და ამგვარად ქმნის მხეცის ხატს — ვატიკანის ხატს. მეთორმეტე მუხლიდან მოყოლებული შეერთებული შტატები მსოფლიოს აიძულებს, იგივე გააკეთოს. აარონის აჯანყება ორგვარია და წარმოადგენს შეერთებული შტატების აჯანყებას, ხოლო შემდეგ მთელი მსოფლიოს აჯანყებას, როდესაც ვატიკანის მსოფლიო ხატი იძულებით დამკვიდრდება.

აარონის აჯანყება აღნიშნავს ორივე პერიოდს, რომლებიც წარმოჩენილია როგორც კერპთაყვანისმცემლობა მაშინ, როდესაც მოსე იქ არ იყო, და შემდეგ კერპთაყვანისმცემლობა მაშინ, როდესაც მოსე იქ იყო. მოსე ღებულობდა რჯულს და, შესაბამისად, ამ აჯანყებაში გამყოფ წერტილად ღვთის რჯულს წარმოადგენს. აარონის მიერ ოქროს ხბო-ნადირის გამოსახულებით წარმოდგენილი გამოცდა არის 1863 წლის გამოცდა.

ეს არის კვირის დღის კანონის გამოცდა, რომელიც სიცოცხლესა და სიკვდილს შორის გამყოფ ზღვარს წარმოადგენს. ეს არის გამყოფი ზღვარი აღთქმულ მიწასა თუ უდაბნოში სიკვდილს შორის, გამყოფი ზღვარი მხეცის ნიშანსა თუ ღვთის ბეჭედს შორის, გამყოფი ზღვარი ლაოდიკიელი შებნასა თუ ფილადელფიელი ელიაკიმის ხვედრს შორის. პირველი სამი გამოცდა, რომლებიც მანანით არის წარმოდგენილი, სიმბოლურად გამოხატავს შაბათის თუ კვირა დღის დაპირისპირებას, ისევე როგორც მეათე გამოცდა. გამყოფი ზღვარი აარონის ოქროს ხბოს ამბოხებაში, რომელიც მეხუთე და მეექვსე გამოცდებსაც წარმოადგენს, — ეს არის კვირის დღის კანონი.

მეოთხე გამოცდა არის წყალი მასაში, რაც ნიშნავს „გამოცდას“, და მერიბაში, რაც ნიშნავს „იეჰოვას ნიშანს“, და აღწერილია გამოსვლაში 17:1–7, სადაც იგი პირდაპირ არის მოხსენიებული, როგორც „უფლის გამოცდა“.

და ისრაელის ძეთა მთელი საკრებულო სინეს უდაბნოდან დაიძრა, თავიანთი სვლების მიხედვით, უფლის ბრძანების თანახმად, და დაიბანაკა რეფიდიმში; და იქ არ იყო წყალი ხალხის სასმელად. ამიტომ ხალხი ეკამათებოდა მოსეს და ამბობდა: მოგვეცი წყალი, რომ ვსვათ. ხოლო მოსემ უთხრა მათ: რატომ მედავებით მე? რისთვის გამოსცდით უფალს? და იქ წყლისთვის მოსწყურდა ხალხს; და დრტყინავდა ხალხი მოსეს წინააღმდეგ და ამბობდა: რისთვის ამოგვიყვანე ეგვიპტიდან, რომ წყურვილით დაგვხოცო ჩვენ და ჩვენი შვილები და ჩვენი პირუტყვი?

და მოსემ შეჰლაღადა უფალს და უთხრა: რა ვუყო ამ ხალხს? ცოტაც და ჩამქოლავენ.

და უთხრა უფალმა მოსეს: წადი ხალხის წინაშე და წაიყვანე შენთან ისრაელის უზუცესთაგანნი; და შენი კვერთხი, რომლითაც მდინარეს დაჰკარი, ხელში აიღე და წადი. აჰა, მე დავდგები შენ წინაშე იქ, კლდეზე ხორებში; და დაჰკრავ კლდეს, და გამოვა მისგან წყალი, რათა ხალხმა სვას. და ასე მოიქცა მოსე ისრაელის უზუცესთა თვალწინ.

და უწოდა იმ ადგილის სახელი მასა და მერიბა ისრაელის ძეთა შფოთისა გამო და იმის გამო, რომ უფალს გამოსცდიდნენ და ამბობდნენ: არის უფალი ჩვენს შორის, თუ არა? გამოსვლა 17:1-7.

„მასასით“ წარმოდგენილი გამოცდა და „მერიბაჰით“ წარმოდგენილი ნიშანი არის წინასწარმეტყველური ალფა, რომელიც თავის წინასწარმეტყველურ ომეგას ხვდება მაშინ, როცა მოსე იმავე კლდეს მეორედ სცემს. ეს ნიშნავს, რომ ათი განრისხების მეოთხე კადეშშია წარმოდგენილი, რადგან მეორე კადეში არის ადგილი, სადაც მოსე ამბოხებით სცემს კლდეს. ეს მიუთითებს, რომ კადეში, როგორც სიმბოლო, მოიცავს წყლის გამოცდას, რომელიც ნიშნავს წარმოშობს.

წყლის გამოცდა, რომელიც დროშას წარმოშობს, არის უკანასკნელი წვიმის უწყების გამოცდა. 1863 წელი იყო ის დრო, როცა დროშა უნდა აღმართულიყო, მაგრამ, ვაი; 1863 მხოლოდ პირველი კადეში იყო, ხოლო მეორე კადეში არის მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონთან. მასა და მერიბა წარმოადგენენ საბოლოო გამოცდას ას ორმოცდაოთხი ათასისთვის, სწორედ მანამდე, ვიდრე ისინი დროშად აღმართულნი იქნებიან საკვირაო კანონის დროს. ქრისტეს სიკვდილი არც რომის ხელისუფლებამ მოაწყო და არც იუდეველთა ხელისუფლებამ. ეს უფლებამოსილება ჯვრამდე მრავალი საუკუნით ადრე ზეცის სათათბიროში იყო დამტკიცებული. მოსემ გამოიყენა თავისი კვერთხი, კვერთხი, რომელიც თვით ღმერთმა სცხო, რათა დაერტყა კლდისთვის — მაგრამ მხოლოდ ერთხელ. შთაგონების მიხედვით, ეს კლდე წარმოდგენილია 1840-დან 1844 წლამდე უწყებებით, რომლებიც ის ძველი საფუძველმდებარე ჭეშმარიტებებია, რომლებიც მართალთა გზას წარმოადგენენ. მასსათი წარმოდგენილ გამოცდაში მხსნელი წყალი არის ის წყალი, რომელიც ძველი ბილიკების კლდიდან გამოდის. ეს წყალი ცდის და წარმოშობს ორ კლასს: ერთს მხეცის ნიშნისთვის და მეორეს ღვთის ბეჭდისთვის, როგორც ეს წარმოდგენილია ღვთის ბეჭდით მათზე, ვინც დროშად არიან აღმართულნი, როგორც ეს მერიბათი არის წარმოდგენილი.

ტაძარი დასრულდა არტაქსერქსეს მესამე ბრძანებულებამდე, რითაც დგინდება, რომ მილერიტა ტაძარი, რომელიც ქრისტემ აღადგინა 46 წლის განმავლობაში 1798 წლიდან 1844 წლამდე, დასრულებული იყო მესამე ანგელოზამდე, რომელიც წარმოდგენილია მესამე ბრძანებულების მოსვლით. ას ორმოცდაოთხი ათასი იბეჭდება კვირის კანონის წინ, სადაც ისინი შემდეგ აღიმართებიან, როგორც სულთმოფენობის პირველნაყოფთა დროშა-შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში. მასა და მერიბა განსაზღვრავენ წყლის გამოცდას, რომელიც წარმოდგენილია შუალადის დადების უწყებით პირველი და მესამე ანგელოზების ისტორიაში.

ღვთაებრიობის კაცობრიობასთან შეერთების საქმე აგრეთვე წარმოდგენილია, როგორც ორი ტაძრის შეერთება. იგი ასევე წარმოდგენილია როგორც ქორწინება, სადაც კაცი და

ქალი, ანუ მდედრობითი ტაძარი და მამრობითი ტაძარი, ერთდებიან და ერთ ხორცად იქცევიან. ქრისტემ აღაშენა მილერიტთა ტაძარი იმ მიზნით, რომ ისინი წაეყვანა თავის ზეციურ ტაძარში, სადაც ისინი ჰპოვებდნენ „განსვენებას“, რაც 1844 წლის ისტორიაში წარმოდგენილი იყო მეშვიდე დღის შაბათით.

როცა მასსა-სა და მერიბას ეს გაგება, როგორც მეოთხე გამოცდა, მიემართება საწყის გამოცდას შორის, რომელიც თავადაც სამ გამოცდას წარმოადგენს, და რომელსაც შემდეგ მოსდევს კვირადღის კანონი, როგორც მეხუთე და მეექვსე გამოცდები — მაშინ შეგიძლია დაინახო, მაგრამ მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ დანახვის სურვილი გაქვს, რომ მანანის სამმაგი გამოცდა არის პირველი გამოცდა, რომელსაც მოსდევს გამოცდა, რომელიც წინ უსწრებს აარონის ოქროს ხბოს მესამე ორმაგ გამოცდას. მასსა და მერიბა ერთად არიან წარმოდგენილნი, რადგან მხოლოდ მეორე ანგელოზის უწყებაშია განთავსებული წინასწარმეტყველური „გაორმაგება“. მანანის პირველი სამი გამოცდა არის პირველი ანგელოზის უწყება. მასსა-სა და მერიბას გამოცდა არის მეორე ანგელოზის უწყება, ხოლო აარონის ამბოხება არის მესამე ანგელოზის უწყება.

მეხუთე გამოცდა არის აარონის ოქროს ხბოს გამოცდა, რომელიც იწყება კერპთაყვანისმცემლობის გამოვლენით, როცა ამბოხებულებს ეგონათ, რომ მათი აშკარა ამბოხება ღმერთისაგან დაფარული იყო.

ხოლო როდესაც ხალხმა დაინახა, რომ მოსე დაყოვნდა მთიდან ჩამოსვლაში, ხალხი შეიკრიბა აარონთან და უთხრა მას: ადექ, გაგვიკეთე ღმერთები, რომლებიც წინ წაგვიძღვებიან; რადგან ამ მოსეს, იმ კაცს, რომელმაც ეგვიპტის ქვეყნიდან ამოგვიყვანა, არ ვიცით, რა მოუვიდა. და უთხრა მათ აარონმა: მოიხსენით ოქროს საყურეები, რომლებიც თქვენს ცოლებს, თქვენს ვაჟებსა და თქვენს ასულებს ყურებში უკეთიათ, და მომიტანეთ მე. და მთელმა ხალხმა მოიხსნა ოქროს საყურეები, რომლებიც მათ ყურებში ეკეთათ, და მიუტანეს აარონს. და მან გამოართვა ისინი მათ ხელიდან, და გამოსახა იგი საჭრეთლით, მას შემდეგ, რაც ჩამოსხმული ხბო გააკეთა; და თქვეს მათ: აჰა, შენი ღმერთები, ისრაელო, რომლებმაც ეგვიპტის ქვეყნიდან ამოგიყვანეს. და როდესაც აარონმა ეს იხილა, ააგო სამსხვერპლო მის წინ; და გამოაცხადა აარონმა და თქვა: ხვალ დღესასწაულია უფლისა.

და მეორე დღეს დილაადრიანად ადგნენ, და შესწირეს სრულად დასაწველი მსხვერპლი, და მიიტანეს სამშვიდობო მსხვერპლნი; და ხალხი დასხდა საჭმელად და სასმელად, და ადგა სათამაშოდ. გამოსვლა 32:1–6.

მეექვსე გამოცდა არის ოქროს ხბოს აჯანყების მეორე ნაწილი, როდესაც მოსე ბრუნდება ათი მცნების მიღების შემდეგ. მოსე ეკითხება: „ვინ არის უფლის მხარეს?“ უმრავლესობა პასიური დარჩა ან კერპთაყვანისმცემლებს მიემხრო, რითაც შუამავლის თანდასწრებით იმავე აჯანყებას აშკარად ავლენდა.

მეხუთე და მეექვსე გამოცდები აშკარად წარმოადგენენ ტიპს და შეესაბამებიან კვირის კანონს. ელია ქარმელის მთაზე იმავე მსგავს შევითხვას სვამს, როგორსაც მოსე სვამდა. „აირჩიეთ დღეს, ვის ემსახურებით,“ მიანიშნებს კვირის კანონის გამოცდაზე. მხეცის

ხატის გამოცდის სიმბოლოზში მიუთითებს კვირის კანონზე. ლევანთა გაყოფა აარონის ამბავში და თორმეტი ტომის გაყოფა იერობოამის ორი ოქროს ხზოს ამბავში, განსაზღვრავს ბრძენთა და უგუნურთა გაყოფას კვირის კანონის დროს. ლაოდისკიელნი უგუნური ქალწულები არიან, როგორც ამას და უაითი მოწმობს, და ამიტომ ქალწულთა გაყოფა კვირის კანონის დროს არის ლაოდისკიელთა და ფილადელფიელთა გაყოფა. მეხუთე და მეექვსე გამოცდები, რომლებიც ერთ ორმაგ გამოცდას შეადგენენ, შეესაბამებიან კვირის კანონს, რაც ნიშნავს, რომ ისინი შეესაბამებიან 1863 წელსა და კადემს.

გამოსვლის წიგნის ოცდამეორე და ოცდამესამე თავები სრულდება იმავე დღეს, ერთმანეთისგან მხოლოდ რამდენიმე საათით დაშორებით, და ეს დღე განასახიერებს 1863 წელსა და კადემს. ოცდამესამე თავში მოსე ითხოვს, რომ იხილოს ღვთის დიდება. ამიტომ, მეხუთე და მეექვსე გამოწვევებში ვხედავთ, რომ მოსე გარდაიქმნება ას ორმოცდაოთხი ათასად. იგივე მოსე ასევე კადემშია, სადაც მეორედ სცემს კლდეს და ამგვარად წარმოადგენს იმ ჯგუფს, რომელსაც ამსხვრევს კლდე, რომელზედაც მათ უარი თქვას დაცემაზე. ეს კლდე არის უწყება, და ამიტომ კადემში მოსეს ორი სიმბოლოა: ერთი, რომელიც ავლენს ღვთის დიდებას, და მეორე, რომელიც უარყოფს კლდეს.

„ვინც სიონის კედლებზე დგანან, როგორც ღვთის გუმბანი, ისინი იყვნენ ადამიანები, რომელთაც ძალუძთ ხალხზე ადრე დაინახონ საფრთხენი, — ადამიანები, რომელთაც შეუძლიათ განასხვავონ ჭეშმარიტება და ცდომილება, სიმართლე და უსამართლობა.

„გაფრთხილება მოვიდა: არაფერს არ უნდა მიეცეს შემოსვლის ნება, რაც შეარყევს იმ რწმენის საფუძველს, რომელზედაც ჩვენ ვაშენებდით მას შემდეგ, რაც უწყება მოვიდა 1842, 1843 და 1844 წლებში. მე ამ უწყებაში ვიყავი და მას შემდეგ მუდამ ვიდექი მსოფლიოს წინაშე, ერთგული იმ ნათლისა, რომელიც ღმერთმა მოგვცა. ჩვენ არ ვაპირებთ, ფეხი ავიდოთ იმ ბაქნიდან, რომელზედაც ისინი იქნენ დადგმულნი, როდესაც დღითი დღე გულმოდგინე ლოცვით ვეძებდით უფალს და ნათელს ვეძიებდით. ნუთუ ფიქრობთ, რომ მე შემეძლო უარი მეთქვა იმ ნათელზე, რომელიც ღმერთმა მომცა? იგი უნდა იყოს როგორც საუკუნეთა კლდე. იგი მას შემდეგ მიმიძღვის, რაც მომეცა.“ Review and Herald, April 14, 1903.

„მოსე კადემში“-ს ერთ-ერთ სიმბოლოში კლდეს კვერთხით ურტყამს, რაც ხელისუფლების სიმბოლოა. პირველად ეს იყო ღვთის ხელისუფლება, ხოლო მეორედ — ადამიანის ხელისუფლება. ის ჯგუფი, რომელიც მეორე კადემში მოსეთი არის წარმოდგენილი, წარმოდგენილია ეფრემის მთვრალთა სახით, რომლებიც თავიანთ თეოლოგიურ ხელისუფლებას (კვერთხს) იყენებენ გვიანი წვიმის შეტყობინებაზე თავდასასხმელად, რაც არის 1840-დან 1844 წლამდე ძველი ბილიკების უწყება.

„1840–1844 წლებში მოცემული ყველა უწყება ახლა ძალით უნდა იქნეს წარმოთქმული, რადგან მრავალმა ადამიანმა გზა-კვალი დაკარგა. ეს უწყებანი ყველა ეკლესიამდე უნდა მივიდეს.

ქრისტემ თქვა: „ნეტარ არიან თქვენი თვალნი, რადგან ხედავენ; და თქვენი ყურნი, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და მოესმინა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ მოისმინეს“ [მათე 13:16, 17]. ნეტარ არიან თვალნი, რომელთაც იხილეს ის, რაც ხილულ იქნა 1843 და 1844 წლებში.

„ცნობა მიეცა. და ამ ცნობის გამეორებაში არ უნდა იყოს არავითარი დაყოვნება, რადგან ჟამთა ნიშნები სრულდება; დასასრულებელი საქმე უნდა შესრულდეს. დიდი საქმე მოკლე დროში აღსრულდება. მალე ღვთის განწესებით მოეცემა ცნობა, რომელიც ძლიერ შეძახილად იქცევა. მაშინ დანიელი დადგება თავის წილში, რათა მისცეს თავისი მოწმობა.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 437.

მანანის პირველი გამოცდა სამ გამოცდას წარმოადგენს. ათი გამოცდის უკანასკნელი არის მესამე ანგელოზის გამოცდა. როგორც პირველი, ისე უკანასკნელი გამოცდა სიმბოლურად წარმოადგენს „დასვენებას“, როგორც გამოცდის ნიშანს. პირველი გამოცდა სამ გამოცდას წარმოადგენს და განასახიერებს პირველ ანგელოზს, რომელსაც მოსდევს მეორე ანგელოზი; ხოლო მეოთხე გამოცდა, სადაც დაბეჭდვა და დრომად აღმართვაა წარმოდგენილი, მასასა და მერიბას მიერ არის ნაჩვენები. მესამე ანგელოზი, რომელიც მეხუთე და მეექვსე გამოცდებით არის წარმოდგენილი, არის მესამე გამოცდა, რომელიც მოჰყვას მასასა და მერიბას მეორე გამოცდას და მანანის პირველ გამოცდას.

რიცხვთა 11:1–3-ში წარმოჩენილი ტაბერას აღმშენებელი მეშვიდე გამოცდაა. მუხლებს, რომლებიც „ტაბერად“ წარმოდგენილი რწმენის ცეცხლოვან განსაცდელს შემოაქვს, რაც ნიშნავს „დასაწველ ადგილს“, წინ უძღვის მუხლები, რომლებიც უდაბნოში ღვთის ხალხის მსვლელობას აღნიშნავს. მეათე თავში გამოვლენილი მოუთმენლობა დაპირისპირებულია იმ ას ორმოცდაათხი ათასთან, რომლებიც კრავს მიჰყვებიან, სადაც არ უნდა წავიდეს იგი. ესენი არიან ისინი, რომელთაც წმიდათა მოთმინება აქვთ, ხოლო ძველი ისრაელი მეათე თავში მოუთმენლობას ავლენდა, რაც მეთერთმეტე თავში მათ ცეცხლოვან განსაცდელამდე მიჰყავს.

და გაემართნენ უფლის მთიდან სამი დღის სავალზე; და უფლის აღთქმის კიდობანი მიდიოდა მათ წინ ამ სამი დღის სავალზე, რათა ეპოვა მათთვის დასასვენებელი ადგილი. და უფლის ღრუბელი იყო მათზე დღისით, როცა ბანაკიდან გამოდიოდნენ. და მოხდა ისე, რომ როცა კიდობანი დაიძვროდა, მოსე ამბობდა: აღდეგ, უფალო, და გაიფანტონ შენი მტრები; და შენს მოძულეთ შენს წინაშე ივლტოდნენ. და როცა იგი ისვენებდა, ამბობდა: დაბრუნდი, უფალო, ისრაელის მრავალ ათასეულთან. რიცხვნი 10:33–36.

შემდეგი მუხლი შემოიტანს ტაბერას აჯანყებას.

და როცა ხალხი დრტვინავდა, ეს არ ესათნოვა უფალს; და უფალმა მოისმინა ეს; და აღეგზნო მისი რისხვა; და უფლის ცეცხლი აინთო მათ შორის და შთანთქა ისინი, ვინც ბანაკის უკიდურეს ნაწილებში იყვნენ. და შეჰღალადა ხალხმა მოსეს; და როცა მოსემ ილოცა უფლის მიმართ, ცეცხლი ჩაქრა. და უწოდა მან იმ ადგილს სახელად თაბერა, რადგან უფლის ცეცხლი ენთო მათ შორის. რიცხვნი 11:1–3.

საქმლის ხორცისადმი ლტოლვა, რომელიც ცეცხლის გამოჩინებას მოჰყვა, იყო გაღიზიანება და იგი წარმოადგენს მერვე გამოცდას. ეს აღწერილია რიცხვთა 11:4–34-ში. თაბერაში დრტვინვა განასახიერებს გახრწნილ უმაღლეს ბუნებას, მოთმინების ნაკლებობას, ხოლო ეგვიპტის ხორცქვაბებისადმი ვნების ამბოხება განასახიერებს ქვედა ბუნებას. ცეცხლი წარმოადგენს ალთქმის მაცნის მიერ ცეცხლით განწმენდას მალაქიას მესამე თავში, რადგან წინასწარმეტყველურად თაბერა ნიშნავს დასაწვავ ადგილს, ხოლო ღვთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში ეს დასაწვავი ადგილი მალაქიას მესამე თავშია, სადაც ცეცხლი წარმოშობს მოუთმენელ კლასს, რომელიც განწმედისთვის არის განწესებული, და მომთმენ კლასს, რომელიც მსხვერპლად განიწმინდება და აღიმართება.

ტაბერას უმაღლესი და უმდაბლესი ბუნების ორმაგ გამოცდაში მოსეს მიერ წარმოდგენილი არიან ას ორმოცდაოთხი ათასი, რომელნიც ჭეშმარიტებაში დამკვიდრდნენ როგორც გონებრივად, ასევე სულიერად. გონება განსაზღვრავს უმაღლეს ბუნებას და სულიერად წარმოადგენს ღვთაებრიობის ადამიანობასთან შეერთებას. ღვთაებრიობა ადამიანობასთან შეერთდება მხოლოდ მაშინ, როცა უმდაბლესი ბუნება ჯვარცმულია და მკვდარია. ჭეშმარიტებაში გონებრივად და სულიერად დამკვიდრება წარმოადგენს დაბეჭდვის გამოცდილებას. ტაბერას ცეცხლები წარმოადგენს ხორბლისა და ღვარძლის საბოლოო გამიჯვნას ქრისტეს საქმეში, რომელიც აღადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარს.

მეცხრე გამოცდა არის მირიამისა და აარონის ამბოხება, რომელიც აღწერილია რიცხვთა 12-ში. ეს გამოწვევა არ იყო განსახვავებული კორახის, დათანისა და აზირამის ამბოხებისგან ან 1888 წლის მინეაპოლისის მოვლენებისგან. საკითხი მხოლოდ ღვთის უწყების უარყოფა კი არ იყო, არამედ ღვთის მიერ არჩეული ხელმძღვანელობის უარყოფაც.

ხელმძღვანელოთა დაგმობა, რომლებიც უარყოფენ არა მხოლოდ უწყებას, არამედ თავად მაცნესაც, წინ უსწრებს მეათე გამოცდას. ხელმძღვანელობა თავს ავლენს როგორც განდგომილი ძალა კვირა დღის კანონის წინააღმდეგ, რომელიც არის მეათე გამოცდა. კვირა დღის კანონი შეესაბამება ჯვარს, ხოლო ჯვრისკენ მიმავალ გზაზე, რომელიც არის კვირა დღის კანონი, ხელმძღვანელობამ აირჩია ბარაბა, ცრუ ქრისტე, რადგან „ბარ“ ნიშნავს „ძეს“, ხოლო „აბბა“ ნიშნავს „მამას“. ჯვართან (კვირა დღის კანონთან) ან კადემთან მიახლოებისას, ხელმძღვანელობა ავლენს სრულად გაფურჩქნით განდგომილებას, ირჩევს ყალბ ქრისტეს და ასევე უშუალოდ უცხადებს სამოქალაქო ხელისუფლებას, რომ მათ არა ჰყავთ მეფე, გარდა კეისრისა.

მეშვიდე, მერვე და მეცხრე გამოცდა ბეჭდვის პროცესს ამოიცნობს, მაგრამ ილუსტრაცია უგუნურ ქალწულთა შესახებ არის. ამ გამოცდებიდან მეათე იყო კადემის პირველი ამბოხება, რომელიც 1863 წელს განასახიერებს. 1846 წლიდან ებრაელები სინაისთან იქნენ მოყვანილნი, რათა რჯული მიეღოთ. ათი მცნების ორი დაფა არის ღვთის ალთქმური ურთიერთობის სიმბოლო ძველ ხორციელ ისრაელთან, ხოლო აბაკუმის ორი დაფა არის თანამედროვე სულიერი ისრაელის ალთქმური ურთიერთობის სიმბოლო. მეორე დაფა 1850 წელს იქნა წარმოდგენილი, და როგორც

ძველმა ისრაელმა აღთქმა დადო რჯულის დაცვაზე, 1856 წლისთვის საბოლოო გამოცდა იქნა მოტანილი, როგორც ამას აღთქმული ქვეყნის მზვერავთა მონახულება განასახიერებდა. უმრავლესობის აზრი, რომელიც 1856 წლიდან 1863 წლამდე შვიდი წლის განმავლობაში ჩამოყალიბდა, იყო ის, რომ ლაოდიკიის უდაბნო არის ადგილი, სადაც მათ სურდათ მომკვდარიყვნენ.

1844-იდან 1863 წლამდე პერიოდი განისახება იმ პერიოდით, რომელიც წითელ ზღვაში ნათლობით დაიწყო და იორდანე მდინარეში სხვა ნათლობით დასრულდა, იმავე ადგილას, სადაც იესო ქრისტედ გახდა, როდესაც მოგვიანებით იოანეს მიერ მოინათლა. წითელ ზღვაში ნათლობამ ძველ ისრაელთან აღთქმითი ურთიერთობა გამოავლინა. ეს ურთიერთობა დაიწყო ქორწინებით, რომელმაც ერთდროულად ათსაფეხურიანი გამოცდის პროცესი აღმრა. შემდეგ ისინი სინაისთან მიიყვანეს და აღუთქვეს, რომ მის რჯულს დაიცავდნენ, მაგრამ არ დაიცვეს, და შემდეგ კადემის პირველ ამბოხებაში მეათე და საბოლოო გამოცდაც ვერ ჩააბარეს. ორმოცი წლის შემდეგ, და კადემში მეორე და უფრო დიდი ამბოხების შემდეგ, ისინი აღთქმულ ქვეყანაში შევიდნენ იორდანე მდინარეში ნათლობით.

ნათლობის ყველა სასაზღვრო ნიშანი აღთქმასთან არის ერთმანეთთან დაკავშირებული. ომეგისა და მეორე კადემის ისტორია შეესაბამება პირველი, ანუ ალფა კადემის ისტორიას. მოსეს ომეგა აჯანყება გაცილებით უფრო დიდი იყო, ვიდრე მთელი ერის აჯანყება კადემის ალფა აჯანყებაში. ომეგა ყოველთვის უფრო დიდია. ორივე აჯანყება ერთად წარმოადგენს ესაიას წიგნში მოხსენიებულ სწავლულთა და უსწავლელთა აჯანყებას, რომლებიც უარს ამბობენ, შევიდნენ გვიანი წვიმის უწყების განსვენებაში.

სამი ნათლობა (წითელი ზღვა, მდინარე იორდანე და მდინარე იორდანე), პირველი — მოსესი, ხოლო უკანასკნელი — ქრისტესი; ამგვარად, მოსე არის ალფა და ქრისტე — ომეგა. ებრაული ანბანის პირველ და ოცდამეორე ასოებს შორის მდებარე ასო, მეცამეტე ასო, როცა მიემატება პირველ ასოს და შემდეგ ეს ერთდება უკანასკნელ, ოცდამეორე ასოს, წარმოქმნის ებრაულ სიტყვას „ჭეშმარიტება“. შუა ნათლობა იყო მდინარე იორდანე და კადემი. პირველი ნათლობა წითელ ზღვაზე, იორდანეს ნათლობით გაგრძელდა. მაგრამ პირველი ნათლობა იორდანეზე გადაიდო ორმოცი წლით, ვიდრე კადემში მეორედ მისვლამდე და იორდანეში ფაქტობრივ ნათლობამდე. მესამე ნათლობა, რომელიც იუდეველთა მონახულების ჟამს წარმოადგენდა, დადგა მაშინ, როცა ქრისტემ დაიწყო თავისი საქმე — აღთქმის დამტკიცება ერთი შვიდეულის განმავლობაში, დანიელის მეცხრე თავისა და ოცდამეშვიდე მუხლის აღსრულებით; და ეს იყო განკითხვის ჟამი ძველი ისრაელისათვის.

წითელ ზღვაზე პირველი ნათლობა პირველი ანგელოზის უწყებაა, ხოლო კადემთან ორი მისვლა „გაორმაგებას“ წარმოადგენს, რადგან კადემთან პირველი მისვლა და მდინარე იორდანე არის ის ადგილი, სადაც წარმოდგენილია ღვთის აღთქმის ერის ამბოხება, ხოლო მეორე კადემთან ხელმძღვანელობის ამბოხება ცხადდება. კადემი და ორი მისვლა მეორე ანგელოზის უწყების გაორმაგებას წარმოადგენს, სადაც ორი კლასი ცხადდება, და ორივე კლასი წარმოდგენილია როგორც მოქალაქეებით, ასევე

ხელმძღვანელობით. ქრისტეს ნათლობა არის მესამე ანგელოზის უწყება, როდესაც ხორბალი და ღვარძლი განირჩევა, როგორც ძველი ისრაელი განეყო ქრისტიან სასძლოს, რომელზეც ქრისტემ იქორწინა ძველი ისრაელის სამსჯავროს ჟამს.

1844-დან 1863 წლამდე პერიოდი არის წითელი ზღვის გადალახვიდან კადეშში პირველ ამბოხებამდე. 1844 წელი არის წითელი ზღვის გადალახვა, 1846 წელი არის მანანა, შაბათის გამოცდის სიმბოლო, რომელიც უაითებმა გაიარეს 1846 წელს, როდესაც ისინი დაქორწინდნენ. 1849 წელს უფალმა მეორედ გაიწოდა თავისი ხელი, რათა შეეკრიბა თავისი ერი. მან შეკრიბა ისინი პირველი ანგელოზის უწყების დროს, როდესაც აბაკუმის ცხრილთაგან პირველი ისტორიაში გამოჩნდა, ხოლო მეორე ცხრილი იმავე მიზნისთვის იყო განზრახული.

ომეგას 1850 წლის ცხრილი უნდა შეეკრიბა და გამოეცადა, რადგან სწორედ ამას აკეთებდა ალფას 1843 წლის ცხრილი. პირველ ანგელოზს ჰქონდა ცხრილი, და მესამე ანგელოზსაც ასევე ჰქონდა ცხრილი, რადგან პირველი არის ალფა და მესამე არის ომეგა. „ორი ცხრილი“ არის პირველი და მესამე ანგელოზის სასაზღვრო ნიშნები — და არა მეორის. „ცხრილების“ წინასწარმეტყველური პერიოდი იწყება შეცდომის შემცველი ცხრილით და სრულდება ცხრილით, რომელშიც არავითარი შეცდომა არ არის. ორ ცხრილს შორის არსებული ისტორია არის მეორე ანგელოზის ისტორია, სადაც ცხრილი განზეა გადადებული 1850 წლამდე.

მას შემდეგ, რაც 1843 წელი დასრულდა 1844 წლის 19 აპრილს, 1843 წლის სქემა გვერდზე გადაიდო, რადგან მან მაშინ შეცდომით იწინასწარმეტყველა 1843 წელი. 1844 წლის 19 აპრილიდან 1850 წლამდე არ არსებობს აბაკუმის ცხრილი. მეორე ანგელოზის ისტორიაში არ არსებობდა სქემა და — ბაბილონი დაეცა. ალფა არის ცხრილი, ომეგა არის ცხრილი, ხოლო შუაში არის ბაბილონის დაცემა; ამბოხების სიმბოლო, რომელიც დაკავშირებულია იმ პერიოდთან, როდესაც არ არსებობდა ცხრილი. აბაკუმის ცხრილების ისტორიული პერიოდი ატარებს ჭეშმარიტების ხელწერას.

1850 წელი წინასწარ იყო გამოსახული სინაით და რჯულის მიცემით. ეს მოვლენა აღინიშნებოდა ორმოცდამეათედით, როდესაც ორი შესარხევი პური მაღლა იქნა აღმართული. შესარხევი პურების მაღლა აღმართვის პროცესი წარმოდგენილია 1842 წლის მაისში ცხრილის დაბეჭდვითა და გავრცელებით, აგრეთვე 1849 წლის ისტორიით, როდესაც მეორე სქემა მომზადდა, და 1850 წლით, როდესაც იგი ხელმისაწვდომი გახდა. ეს პერიოდი ქრისტეს ხაზში წარმოდგენილია როგორც ორმოცდაათი დღე მისი აღდგომიდან ორმოცდამეათედამდე, პერიოდი, რომელიც იყოფა ორმოც დღედ, რასაც მოსდევს ათი.

1849 წელს ქრისტე მეორედ გაიწვდიდა თავის ხელს, და 1850 წელს აბაკუმის მეორე ფიქალი ხელმისაწვდომი გახდა, ხოლო კადეშისკენ მიმევანი გამოცდის პროცესი წინ წაიწია. 1856 წელს ძველი ისრაელის ათი გამოცდიდან უკანასკნელი დადგა, როდესაც მოძრაობის პერიოდულ გამოცემაში გამოქვეყნდა ახალი ნათელი მილერის საფუძვლოვან წინასწარმეტყველურ გამოცხადებაზე. ორი ათას ხუთას ოცი წინასწარმეტყველური დღის განმავლობაში, 1856 წლიდან 1863 წლამდე, მზვერავები

შევიდნენ ქვეყნის გამოსაკვლევად. 1863 წელს მათ აირჩიეს ახალი წინამძღოლი, რათა ეგვიპტეში დაებრუნებინა ისინი.

ამ ჭეშმარიტებებს შემდეგ სტატიაში განვაგრძობთ.

„ხილვაში, რომელიც მომეცა ბორდოვილში, ვერმონტის შტატში, 1871 წლის 10 დეკემბერს, მეჩვენა, რომ ჩემი ქმრის მდგომარეობა მეტად მძიმე იყო. ზრუნვისა და შრომის ტვირთი მასზე იყო დადებული. მის ძმებს მსახურებაში ეს ტვირთები სატარებლად არ ჰქონიათ, და მის შრომას სათანადოდ არ აფასებდნენ. მასზე განუწყვეტელმა ზეწოლამ გონებრივადც და ფიზიკურადც ძალა გამოაცალა. მეჩვენა, რომ მისი დამოკიდებულება ღვთის ხალხთან, ზოგიერთ მხრივ, მოსეს დამოკიდებულებას ჰგავდა ისრაელის მიმართ. იყვნენ მდრტვინავნი მოსეს წინააღმდეგ, როცა გარემოებანი მძიმე იყო, და იყვნენ მდრტვინავნი მის წინააღმდეგაც.“ მოწმობანი, ტომი 3, 85.